

Underbilag 22 til bilag 2.

Spørgsmål 22. (Lovforslagets § 8).

Ministerens udtalelse udbedes om det under udvalgets drøftelser vedrørende denne paragraf rejste spørgsmål om, hvorvidt en anmeldelse efter anmeldelsesfristens udløb ikke bør kunne medføre, at den omhandlede aftale, vedtagelse eller bestemmelse får gyldighed og krav på beskyttelse ved domstolene, eventuelt fra et bestemt tidspunkt efter den for sene anmeldelse.

Besvarelse:

Som nævnt i trustkommissionens betænkning 3, afsnit 70, side 92, gælder det for bestemmelserne om anmeldelse og registrering som helhed betragtet, at de har til formål dels at skaffe tilsynet kendskab til de vigtigste konkurrencebegrænsninger, dels at gøre disse offentligt bekendt. For at få anmeldelsespligten overholdt, således at disse formål i videst muligt omfang kunne realiseres, blev der i prisaftaleloven af 1937 dels fastsat regler om strafansvar for ikke at opfylde anmeldelsespligten, dels indføjet en bestemmelse (§ 14, stk. 4) svarende til § 8 i det fremsatte lovforslag. Lignende forskrifter har været fastsat i prisloven af 30. maj 1940 og de senere prislove. Den til lovforslagets § 8 svarende bestemmelse i den gældende prisaftalelov af 15. november 1952 findes i denne lovs § 7, stk. 3.

En ordning, hvorefter aftaler m. v., som er undergivet anmeldelsespligt, mister deres gyldighed parterne imellem og overfor domstolene, såfremt de ikke anmeldes rettidigt, må, som ovenfor omtalt, betragtes som et led i bestræbelserne for at sikre, at anmeldelsespligtige forhold også virkelig anmeldes, da parterne i reglen må formodes at have en interesse i, at ingen af dem frit skal kunne misligholde aftalen.

Den fremgangsmåde at tilkende en aftale gyldighed, når den blev anmeldt efter fristens udløb eller eventuelt en vis tid efter modtagelsen af den forsinkede anmeldelse, vil kunne betyde, at en aftale først blev anmeldt, når sammenholdet mellem deltagerne begyndte at svigte og der eventuelt kunne blive brug for aftalens sanktions-

bestemmelser eller for et grundlag, på hvilket der kunne rejses erstatningskrav. Ved at indgive anmeldelse kunne på denne måde det bestående samvirke mellem deltagerne opretholdes og om fornødent gennemtvinges, samtidig med at deltagerne ganske vist udsatte sig for tilsynets kontrol, som de havde unddraget sig, så længe samarbejdet fungerede gnidningsfrit.

På den anden side vil aftaledeltagerne under en regel som den foreslåede og i overensstemmelse med den hidtil gældende praksis i tilfælde, hvor det konstateres, at aftalen på grund af for sen anmeldelse ikke er retsgyldig, altid ved at ratihabere (bekræfte) aftalen kunne gøre den retsgyldig fra ratihaberens dato, når anmeldelse om ratihaberens indgives rettidigt.

Man vil under henvisning til det ovenfor anførte anse det for mest hensigtsmæssigt i relation til opfyldelsen af lovforslagets formål, såfremt det får sit forblivende ved reglen i forslaget § 8. Området for denne regel vil, såfremt det fremsatte forslag bliver lov, formindskes noget som følge af, at en række forhold, som efter den gældende pris aftalelov skal anmeldes på erhvervslivets eget initiativ, efter lovforslaget først skal anmeldes efter påkrav fra tilsynet. Der henvises her til besvarelsen af spørgsmål 5. Det må antages, at den foreslåede begrænsning vil medføre, at en væsentlig del af de tilfælde, hvor det under den nuværende lovgivning kan være særlig tvivlsomt, om anmeldelsespligt foreligger, bortfalder.

Om prismyndighedernes praksis ved modtagelsen af anmeldelser skal iøvrigt bemærkes, at disse betragtes som gyldigt afgivne, såfremt der blot inden fristens udløb tilgår myndighederne ganske uformel underretning herom. I så tilfælde får registreringsteksten ingen tilføjelse om, at anmeldelse ikke er sket rettidigt.

Til belysning af domstolenes stilling kan henvises til to domme vedrørende overskridelse af anmeldelsesfristen, der er gengivet i bilag 7 i priskontrolrådets beretning for 1943—45, side 296 ff.